

ÖNSÖZ

BU KİTABI NEDEN YAZDIM?

Mecbur kaldım.

Hiç kitap yazmak gibi bir arzum yoktu. Yıllarca sosyal medya-daki hesabımda içerik ürettim. Dünyaya dair, kadına dair, eşitliğe dair, yalnızlığa ve çokluğa dair yazılarım okuyuculardan güzel tepkiler aldı. “Bu satırlar kitap olmalı Sultan Hanım” taleplerine rağmen, hiç böyle bir arzum olmadı. Sanatçıların “İlk ne zaman karar verdiniz?” sorusuna verdikleri “Kırkım çıkmış, mikroфона işemişim; üç yaşına girince tarakla ayna karşısında uzun hava okumuşum, bütün mahalle beni alkışlamış” cevapları bende yok.

Ben mecbur kaldım.

Yavrum öldü.

Dağın altında kaldım. Sonra dağın altından ufak ufak nefes aldım. Sonra göğe baktım. Sonra gördüğüm herkesi çevirip “Biliyor musunuz Ekin öldü,” demek istedim.

“Bakın, řu işte. Dokuz yaşındaydı. Bakın. Saçlarını görüyor musunuz? Evet, her telini öpmüşümdür. Evet, çok tatlıydı. Evet, bu kız işte, bakın, benim kızım,” demek istedim. Duyanlar geldi, anlattım.

Anlattım da boğazımda yine düğüm düğüm kaldı. O bana ağır oldu. Yazdım. Eskiden neşeli yazılar yazdığım sosyal medya hesabımı bu düğümleri açmaya kullandım. Yazdım, yazdım, bitmedi. Mecbur kaldım. Buraya da yazdım. “Yazmasam ölecektim,” derler ya, yazmasam ölemeyecektim gibi; mecbur kaldım.

Defalarca okuduğum, kütüphanem tüm kitaplarıyla süsü olan Nazan Bekiroğlu... Lokman'la sevgili olduğumuzda *Kelime Defteri* kitabı yeni çıkmıştı. Benim için Nazan Bekiroğlu'nun yazıcılığı 1999 yılında üniversitede keşfettiğim kitabı *Yusuf ile Züleyha* demekti ve iyi ki kelimeler bizlere rızık olsun diye bazılarının elinde ne güzel yoğruluyordu.

Okudukça ağızımda tat bırakan Nazan Bekiroğlu'nun *Yusuf ile Züleyha* kitabında, Züleyha'yı anlatışı ne kadar ütöpik olsa da, temeldeki ana konusu ile gerçeklikten kopmayışı ve kutsal kitapta bahsedilişi sebebiyle iman ettiğimiz ne kadar da gerçek bir hikâyeydi. *Ahsenü'l-Kasas*; "Hikâyelerin en güzeli" diye isimlendiriyordu Allah, anlattıkları arasında Yusuf'u "hikâyenin en güzeli" diye seçiyordu. Herhalde yazıcıların en güzeli de Nazan Bekiroğlu idi ki defalarca okusam da güncelliğini koruyor, tadı hep değişiyordu.

"...Züleyha, Yusuf'a bir mektup yazmaya başlayınca 'Yusuf' diye başladı, 'Yusuf' diye bitirdi. Gördü ki hitaptan öteye geçemedi. Anladı ki aşkın nâmesinde, ser-nâmeden öte kelâm yok. Ve

Züleyha'nın lügatında Yusuf'tan öte sözcük yok. Bil ki, kelâmdan da öte sadece 'ah' var; 'ah' ki dünya onun üzerinde durur, gökkubbe onun hararetiyle döner..."

"...İşte bütün hikâye: Kim düştü kuyuya, Yusuf mu, Züleyha mı? Zindan kimin kaderi, Yusuf'un mu, yoksa Züleyha'nın mı? Yusuf ve Züleyha yok aslında. Hepsi bir, hepsi O bir, hepsi tek bir..." diyordu Nazan Bekiroğlu *Yusuf ile Züleyha* kitabında.

Züleyha, Yusuf'tan Allah'a ulaşmıştı. Biz Allah'a olan imanımızı Ekin'le mühürlemiştik de, Züleyha Yusuf'un kuyuya düşüşünü kendine mal ederken ben bir sonbaharda okunan selayı Ekin'e değil, üstüme alınmıştım.

Bir kitabında "İyi ki kelimeler var," yazmıştı. Benim boğazım düğümlenirken onu anımsadım hep. Neler dizildi Nazan Hanım'ın boğazına acaba? O ağrıyı ancak kelimeler alabilirdi, bir yazıcı iyi ki bunu yazmıştı; o cümleyi okuduktan yıllar sonra ben de durmadan tekrar ediyordum:

"İyi ki kelimeler var."

HASTANE KAPISINDA ELİME BİLEKLİĞİNİ VERDİLER

Hastane kapısında elime bilekliğini verdiler. Hayatımın bundan sonrasının, hayatımın bundan öncesiyle örüleceğini bilmeden aldım. Dudaklarını ısırarak bilgi veren doktorlar, yoğun bakıma girip çıkanlar biliyordu da ben bilmiyordum. Sadece seni istiyordum.

Yine ne çok insan var. Evde kendi kendine oynarken kaza geçirdin ve acilden şehir hastanesine sevk edildik. Ne çok insan var. O kısımları anlatmak istiyorum ama kapı önünde dayalı başım ve sen varsın sadece. Sadece seni istiyordum.

Arada bir abdest alıp secde ederek Allah'tan böyle de istedim: “Saç teli dahi zarar görmeden bana ver Ekin’i. N’olur Allah’ım, saç teli bile zarar görmeden... Bana Ekin’i ver. Ablasına kardeşini, babasına sırdaşını ver.”

Kaç saat geçti, gün mü yoksa bilmiyorum Ekin. Hâlâ mezar taşına bakmadan o günün adını söyleyemiyorum. Hâlâ... Hastanedeydik. Arada bir babanla yanına geliyorduk. Öpülmedik

yer bırakmadığım bedenini öperken emindim neşenden; acı çekmenin senin dışında kalan insana has olduğundan. Bir melek gibiydin.

Boğum boğum parmaklarınızı size gösterip “Ya ben en çok sizlere bakarken Allah’ın şu çizgileri dahi unutmadan yaratmasına hayrandım,” dediğim zamanları hatırladım da acım sevgimden büyüktü, o an salt bir acı hâliydim. Sadece oradan çıkıp seninle eve gitmek istiyordum. Seni istiyordum. Abla bekliyordu. Kıyamam o güzel gözlü ablana. Ben seninle 33 yaşında tanışmıştım ama abla öyle mi? İki yaşından beri seninle.

Sadece en çok seni istiyordum ve ne çok insan vardı hastanede...

Bilekliğini verdiler. Hayatımın bundan sonrasının asla eskisi gibi olmayacağını anladığım andı.

Böğürerek ağladım Ekin.

Sana bir ilçe, bir köy, bir ülke ağladı. O ağlamaların biteceğine inancım kalmayacak kadar ağladım. Ağladık, susana kadar... Ve gidişinin değil, gelişinin bize verildiğini, geçirdiğimiz zamanları düşündükçe susmaya başladım.

Zamanın ilaç oluşuna inansen da inanmasan da zaman bir merhem oluyormuş. Dağın altında kalanlar için dahi nefes almak mümkün oluyormuş. Ben buna da seninle inandım. Bana, babana, ablana verilisine tutunmayı seçtik.

Nasılsa herkesin gerçek memleketi senin gittiğin yerd. O hâlde bir süreliğine indirildiğin cennetten bize teslim edilişin ve o kısacık yıllarda yaptıklarımızı Allah hatırimıza getirdikçe nefeslendik. Şeytan karşımıza geçip beynimize gidişini, acı anını üfledikçe, Allah o anları unutturup kalbimize birlikte olduğumuz zamanları hatırlattı: “Size verdim ve çok eğlendirdiniz, hatırlasana,” dedi.

Hatırladım.

Gece sohbetleri yahut çocuklarla yaptığım soru-cevap röportajları vardı rutinlerimiz arasında. Bu sayede çocuklara hislerini, bize de onların kalplerini ve sonuçta içimize sığın kâinatı anlatmak en güzel yoldu benim için.

Zaten dokuz yaşına kadar bizimle olan yavrumun, daha da küçükken bir slogan gibi aklına, kalbine kazıdığım hikâyelerin onun cennette bizi anlatması için sebep olduğuna inanıyorum. Onların benim çocuklarım oluşları hakkında bir anlatı gelmişti aklıma. Bunun kaynağı olmadığını biliyorum ama yasaklanan, dine uygun olmayan bir hayal olmayışı sebebiyle anlattım ve sıkı sıkı sarıldım anlattığıma. Anlatırken ortamı dahi hayal edilebilecek kadar tasvir etmiştim.

“Biz bütün insanlar, yani işte kitaplarda okuduğumuz, etraftan duyduğumuz Hz. Âdem’den Napolyon’a kadar, dedelerinizin babalarından annelerinden TV’de gördüklerinize kadar hepsinin en başta yaratıldığı zaman toplandığı bir yer vardı bence. Orada Allah bize ‘Hadi seçin çocuklarınızı,’ dedi. Bana sıra geldiğinde kalabalığa baktım baktım, gözlerimi herkesin üzerinde gezdirdim ve sizi görünce; ‘Şu güzel gözlü kızla şu kıvrırcığı istiyorum,’ dedim Allah’a. Allah da ikinizi bize verdi.”

Ben sandım ki annelik yolumun hikâyesi bu kadar. Oysa anlattığım hikâyenin devamını Ekin hepimize anlattı gidişiyile ve galiba şöyle oldu:

“Allah seni ve ablanı seçtikten sonra babana, ablana ve bana dönüp dedi ki: ‘Hımm, bu kız gerçekten çok tatlıdır. Bakın, seçerseniz dünyada şöyle şöyle şeyler yaşarsınız ama onun ömrü dokuz yıldır. Şimdi söyleyin, kabul ediyor musunuz?’”

Biz seve seve kabul ettik ama unuttuk sözümüzü... Bunca ağlayışımız, hüznümüz gidişine değil, varlığının lezzetine. Çünkü inanıyoruz ki asıl başlangıç yeri, şu an Ekin’in ve tüm gidenlerin başladığı yol. Ve yavrum bulunduğu yerde, asıl yurduna bizden önce giderek onu seçişimizi kutluyor...